

намѣрение да я одуши. Цѣлото кафене обѣрна внимание сега на Василица. Веднага тя се изгуби изъ вратата, тласната отъ единъ тежъкъ юмрукъ въ вратѣтъ, чу се уплашенъ викъ и плачъ, послѣдванъ отъ бързо тропотене на долу изъ стълбитѣ.

Когато се намѣрохъ на пѣтя, Василъ захвана да я удря немилостиво, при напразднитѣ ѝ усилия да се истърве изъ рѣцѣтъ му; тя успѣ да стори това само когато нѣколко други рѣцѣ се намѣсихъ и дръпнахъ озвѣрениятъ ѝ мжжъ. Тя позна въ избавителитѣ си двама жандари.

— Върви! съ насъ!

— Въ участъка! заповѣдахъ стражаритѣ на Василя, като го уловихъ подъ рѣцѣ.

Василица се испрѣчи прѣдъ полицейскитѣ хора и извика:

— Нѣма работа той на участъка!

Стражаритѣ я изгледахъ сърдито.

— Той е пиянъ и те биеше; прави скандали на улицата... Махни се!

Василица неотстъпваше.

— Не ме е билъ, оставете го! Отиваме у дома!

— Ами кой пицеше като канякъ?

— Азъ плачахъ, но той ме небиеше... Азъ плачахъ само да го накарамъ да се прибере у дома.

Стражаритѣ изгледахъ прѣзрително Василица, която стоеше още гологлава, распѣхтяна, готова да защищава мжжа си. Като видѣ, че има покровитель, пияний Василъ се окуражи и хвана да се опира да непристъпа на напрѣдъ; но якитѣ мишци на стражаритѣ побѣдихъ: той биде повлѣченъ, като мърша.

— Жена мари! жена мари! чуваше се уплашений гласъ на Василя.